

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEIBŐL

ÜRES LAPOK

Fogod a könyvet,
iparkodsz megtanulni a megtanulhatatlant —
hogyan élj itt?
Egy-egy háborítatlan délelőtt,
visszfény, patkócsattogás,
galambok a párkányokon
lassan rávezetnek nyugtalanságodra:
s most előlről kezdeni az egészet...
De a te hajadban is van annyi illat,
mint a világban!
A te tested is villózik úgy,
mint a város összes ablaka!
Fogod hát a könyvet,
olvasod magadban az üres lapokat.

ESTE TÍZKOR A SZÍNHÁZI ÖLTÖZŐBEN

Csöpög itt valami,
akár a vér,
s elborítja a tükrök fehérjét.
Pomádé-, púder- és
pacsuliszag,
a nézőtér azonban már kihalt,
sehol sem alszanak,
s véget ért a hangzavar.
Ebből eredne hát
e különös ragyogás,
akár a Hold kelte, amelyet
más és más helyeken

él át az ember —
 most pedig itt vagyunk:
 valaki megcsavarta
 a mosdó csapját,
 sustorog a zuhany forró vize.
 Tétován fagynak kábultra
 az álmok, amelyektől leginkább
 rettegett seregünk;
 paróka és szakáll lekerül,
 ahogy ismét önmagunknak öltözködünk.
 — Holnap majd találkozunk,
 talán, — így szólók Orpheuszhoz,
 aki távozni kész Eurüdiké után.
 — Vagy örökre elveszítelek
 az éjszaka Hádeszében,
 nem kerülsz elő többé,
 drága Horatio!

FEHÉRNEMŰD MOSÁSBAN

Arra gondolok, ami
 test lehet benned,
 az én testemhez közeli.
 Világ lenyomata!
 Földabrosz, te, amelyen
 életünk múlik!
 Egy verejtéksáv Tejútként
 valósul meg; ez meg ott
 a Merkuriosz!
 De ábrákat összekötve,
 méretüket magyarázva
 aligha találunk megoldást
 egy-egy megbékélt pillanatunkra.
 — Én visellek téged
 vagy te engem? —
 Ma este olvasol,
 hosszú könyvnek vágtaal
 neki:
 „Amikor Scott kapitány
 partra szállt az Antarktiszon...”

HOLNAPI NYOMŰZÉSEK

Egy újságoldalon látom
a képedet, gyereklány vagy,
az út két oldalán fák,
és a hó befűtta az árokpartot.
Ebből a havas ötletből
aligha lesz kiút;
megdermedünk előbb,
és nem tudni, min múlik majd a sorsunk.
Valaki kiáltozik, messze, számára
közönyös ez a kép, nem épül bele.
Az én számomra még nem —
nézem, miként változtathatnék
gondolataim során.
— Hát a vadászatok! —
ötlik fel bennem;
a még friss nyomot
szimatoló kutyák!
Átvágunk ezen a darabka jégen,
feltárni értelmét a pillanatnak...
Nem élmény lesz ez, hanem a kétségbeesés,
ezzel várlak már, mióta is?
Te majd fagyos ajkaid közül mondod ki azt,
ami énám vár...
ajkaid között összekoccanó,
csillámló jégfogakkal...

SZAKÁLLAM FÜSTÖT FOG

Ahogy ballagok a téli estében,
érezem, szakállammal beárnyékolom
magam előtt a járdát,
beleissza magát a városi füst,
ezt kénytelen vagyok beismerni.
De felébredve, amikor a hajnal
kihúzza szemem alatt a sűrke sminket,
és alakom Žarko Vasiljević árnyékát
veti a falra, ha jól emlékszem
a Jadranskából, mert ott volt a lakása,

s utána megállok, hol is?
 „Na uglu Hlebarske i Zlatne grede...”,
 a gázvilágítás alatt.

TÉLI ALKONYAT

Látni szeretnék végre
 ebben a téli alkonyatban,
 ahogy öregedve, közömbösen
 görnyedsz a tűzhely fölé:
 kávéfőző vendégeidnek,
 túl már az időn,
 amelytől annyi minden függ,
 hogy talán maga nem is létezik.
 A szürke kontúrokból
 kivéhetem arcod —
 de te mit adsz cserébe?
 Hamut kotorni én is tudok,
 s utána, ha fellobbant
 a tűz lángja,
 elmesélhetek neked valamit
 arról a korodról,
 amikor még mindent egyformán
 láttál, és nem kételkedtél abban,
 hogy nem a te sorsod a legnehezebb.
 Ám ilyenkor, alkonyattájt,
 minden fordítva mutatkozik,
 ahogy a fák ágát
 cibálni kezdi a szél,
 a fagy, a fagy már belénk
 vagy végtelen hajnal képe
 köszönt ránk
 még az este beállta előtt...

BÁLNAVADÁSZAT

Ölhetném magam is, ha
 arra gondolok...
 Bölcsőbb s előrelátóbb
 irtani magunkat.
 Régi albumokban nézem halképű

elődöm — vissza hát, vissza:
atavisztikus ez bennem...
Élni az óceánon!
Nézni, hogy a Mindenség
egyre nagyobb bennünk!
Több lesz vagy kevesebb a világ?
Ismeretlen arcokba tekintve
cseresznyét szemelnünk;
vagy várjuk a szigonyt
hideg és biztos kézről,
hideg és biztos kezéből,
a csillagoknak,
amelyek felettünk
minden este egyaránt
felragyognak.

TE FA!

A fára fektetem fülem,
és hallgatok.
Nem erdőkről szól
nekem a fa.
— Valami majd bejön —
mondja nekem a fa,
de nem az erdők csöndje az.
Emlékszel, 65-ben,
februárban,
amikor az ordasi
erdőkben jártunk,
és sátrat vertünk éjszaka...
Egyikünk azóta állítólag
megbolondult.
Kettő közülünk börtönt
viselt; egyről a világon
senki sem tudja,
merre van.
Maradtam én magam.
Nem a fa —
csupán én magam,
te fa!